

ZUZANA LIRISA

PIESEŇ
VEČNOSTI

ZUZANA LIRISA

PIESEŇ VEČNOSTI

PIESEŇ
VEČNOSTI

Zuzana Lirisa
PIESEŇ VEČNOSTI

Text © 2026 by Zuzana Lirisa
Cover design © 2026 by Adrián Macho
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0793-2

Láska je absolútne. Je to nekonečno, ktoré v nás dýcha.
Čas ju neničí, len ju prehľbuje, lebo milovať znamená vidieť
v smrteľnom človeku to, čo je nesmrteľné.
- neznámy autor

Lívii, Richardovi a Samuelovi.
Vďaka vám verím, že láska je večná.

„Ľudia odjakživa ničia to, čoho sa boja. Čomu nerozumejú. Vždy sa nájde človek bažiaci po moci. Taký, ktorý chce všetkých ovládať. Ktorý si myslí, že mu patrí svet, len si ho musí vziať. Mier nie je samozrejmosť. Je krehký ako ľad na povrchu rieky.“

To boli otcove posledné slová. Posledná cenná rada, ktorú mi dal. Niektoré pravdy sú nemenné. História sa vždy zopakuje. Ľudia vždy budú chcieť viac, ako im patrí. Viac zeme, viac majetku, viac moci. Vždy budú chcieť ovládať ostatných. Vždy sa nájde niekto, kto bude chcieť toto všetko a nebude hľadiť na následky. A vždy sa musí nájsť niekto, kto to celé zastaví. To sa mi snažil povedať, no ja som bola taká hlúpa, že som ho nechápala. Myslela som si, že to on chce ovládať mňa. Svojimi pravidlami. Svojimi očakávaniami. Svojou láskou.

1

KAELIE

„Tvoj otec sa ťa len snaží chrániť,” povedala mama pokojne. V poslednom čase sme sa s otcom hádali často.

„Drží ma na vôdzke ako psa!” Robil to, odkedy si pamätám. Príkazy, zákazy, rady, ktoré od neho nikto nežiadal. Čím som bola staršia, tým to bolo horšie. A vôdzka sa skracovala.

„Si jeho jediná dcéra. Si dedička trónu. Nechráni iba teba, ale aj budúcnosť nášho ľudu,” teraz z nej hovorila kráľovná. Napriek tomu vyžarovala trpezlivosť a lásku. Podobný rozhovor sme viedli už niekoľkokrát. „Máš neskrotné srdce, Kaelie. Si ako planúci oheň, divoká rieka či prudký vietor. Si dar, ktorý nám darovala matka Zem. Si všetko, čo si otec môže priať od dcéry a panovník od svojej následníčky. Viem to, pretože som tvoja matka, som kráľovná, a si všetkým, čo som si želala ja.” Cítila som, že sa mi oči zalievajú slzami. Mama vedela, ako utíšiť moju nepokojnú myseľ.

„Fajn. Ale neospravedlňím sa. To, že je nesmrteľný kráľ, neznamená, že má vo všetkom pravdu. Môže sa aj mýliť. To jediné chcem, aby pochopil. Potrebujem, aby to pochopil.”

S týmito slovami som vybehla z komnaty rovno do stajní.

„Ty ma chápeš, Anael,” prečesala som prstami hrivu svojej kobyľke. „Rozumieš, prečo je pre mňa dôležité, aby sa aspoň tentoraz mýlil.” Vzdychla som, vysadla na koňa a spoločne sme odcválali do sveta ľudí.

„Nesmieš sem chodiť v noci. Po zotmení je mesto nebezpečné. Hlavne pre takú krásnu ženu, ako si ty,” povedal Loren, pritiahol ma k svojmu pevnému telu a pobožkal na sluchu. Prebehla mnou vlna elektrizujúcej energie ako vždy, keď sa ma dotkol. Odhrnul mi z tváre vlasy černejšie ako noc a zahľadel sa mi do očí. Vedel, že som sa opäť pohádala s otcom. Vždy som po hádke s ním hľadala útechu v Lorenovom objatí.

„Viem sa o seba postarať.” Zaklonila som hlavu, aby som naňho lepšie videla, a hrdo vystrčila bradu. Povedala som mu o sebe mnoho, no nepriznala, že som v skutočnosti nebezpečnejšia než ktokoľvek, kto by sa ma pokúsil napadnúť. Nepriznala som ani, že môj otec je kráľ. Chcem, aby ma miloval. Len *mňa*. Nie môj titul a bohatstvo, ktoré prinášal. Hoci som princezná a celý život žijem v luxuse, vôbec mi na ňom nezáleží. Najlepšie sa cítim v lese, keď mi pod bosými nohami šuchoce lístie, alebo kdekoľvek inde, kde sa môžem obklopiť knihami.

„To, že ti tvoj otec ukázal, ako sa máš brániť, ešte neznamená, že to naozaj dokážeš, ak ťa niekto napadne.” Vytiahol som ju z tieňa hradnej chodby a privinul si ju na hrud'. Vonia ako borovicový les a krištáľovo čistá voda. Sviežo a nevinne. Chápem, prečo ju otec tak chráni. Aj pre mňa je tým najcennejším, čo mám. Viem, že ľuďmi pohŕda, ale stále verím, že keby som sa s ním mohol pozhovárať ako muž s mužom, pochopil by, že by som kvôli jej bezpečiu obetoval aj vlastný život. Pravú lásku predsa musí chápať aj mocný a vážený férsky bojovník, či nie?

„Na hrade je predsa bezpečne, keď tu strážiš ty,” povedala som a pohladila ho po erbe vyšitom na uniforme hradnej stráže.

„Na hrade možno, ale ty si precválala celý les, planinu a minimálne tri mestá, kým si sa sem dostala. Obaja vieme, že cesta bola dlhá a nebezpečná. Nesmieš takto riskovať, Kae.” Jeho hlas bol presiaknutý náklonnosťou a medzi obočím sa mu objavila vráska. Okamžite som ju pohladila, snažiac sa dotykom zmierniť jeho obavy.

„Musela som ťa vidieť. Musela som sa ťa dotknúť,” pobožkala som ho a svet okolo sa začal rozplývať. Zabudla som na hádku s otcom. Zabudla som na matkine láskavé slová. Zabudla som na to, že nás uprostred hradnej chodby môže niekto uvidieť, aj na to, že tam nemám čo robiť. Loren by sa dostal do ťažkostí. Vnímala som len jeho horúce pery, ich nežný, no pevný dotyk, a chcela viac. „Končíš na svitaní?” Odtiahla som sa od neho len o toľko, aby

som mu videla do očí. Krásnych tmavozelených, ktoré mi tak veľmi pripomínali môj milovaný les.

„Áno,” potvrdil a pohladil ma hánkami po líci. Jeho dotyk bol nesmierne jemný, napriek tomu ma rozochvel.

Usmiala som sa a pobožkala ho na dľaň. „Tak počkám u teba doma.”

Loren mi zišiel rukami po pleciach až k prstom a mierne ma od seba odsunul. „Mohol by to byť náš domov, keby si mi dovolila pozhovárať sa s tvojím otcom.” Zahľadel sa na mňa a poznal odpoveď ešte skôr, ako som ju vyslovila. Stisol mi ruky a vydal sa skontrolovať chodbu pred kráľovými komnatami.

2

LOREN

Odbila polnoc. Skontroloval som chodbu, vyklonil sa z okna a prešiel pohľadom aj po nádvorí. Všade vládne pokoj. Kaelie si už o tomto čase určite vyzliekla svoj tma-vozelený plášť a uvelebila sa v posteli v malom drevenom domčeku za mestom. Keď som ten dom objavil, bola to len ruina, ale hneď ako som uvidel les za ním a neďalekú čistinku s priehľadnou vodou, vedel som, že je to miesto, kde raz vychováam svoje deti. Predstavil som si, ako behajú po pokosenej tráve, zatiaľ čo moja manželka varí večeru a z komína stúpa dym. Teplo domova. To som videl...

Nikdy som nikam nepatril. Nikdy som nevlastnil viac než oblečenie, ktoré som mal práve na sebe. Netuším, kto sú alebo kto boli moji rodičia. Nemám súrodencov, aspoň o žiadnych neviem, a tá zrúcanina mi zrazu pripadala ako môj začiatok. Zničený, no s obrovským potenciálom.

Ešte v ten deň som požiadal kráľa Luciena, aby mi ruinu s kúskom zeme predal. Z môjho biedneho platu strážcu na hrade by som ju splácal celé roky a ešte dlhšie by mi trvalo opraviť ju do obývateľného stavu, ale bolo mi to jedno. Nikdy som sa nebál tvrdej práce a na kráľa to

zjavne zapôsobilo. Páčila sa mu moja ambícia vybudovať si niečo od základu a jednoducho mi zničený dom daroval. Doteraz tomu neverím. Náš vládca nepatrí k štedrým panovníkom.

„Som zvedavý, čo s tým bezcenným kúskom zeme urobíš,“ povedal, keď mi podával dekrét o vlastníctve môjho prvého skutočného majetku. V jeho uprenom pohľade sa niečo ukrývalo, akoby mi nedával iba pôdu, ale aj test. Netušil som, čo príde, ak uspejem, a bál som sa myslieť na to, čo by sa stalo, keby som zlyhal.

3

KAELIE

Domček je síce malý a veľmi skromne zariadený, ale je v ňom všetko, čo potrebujeme. Krb, ktorý ho celý vyhreje, pred ním pohovka, kde zvyknem ležať pod pletenou dekou a čítam knihy, zatiaľ čo ma Loren pozoruje, masíruje mi nohy alebo z kúska dreva vyrezáva hračku pre ďalšie dieťa zo sirotinca. Pred pohovkou stojí nízky stolík, kam sme poukladali sviečky rôznych veľkostí, tvarov a vôní. To bol Lorenov nápad. Snaží sa pre mňa vytvoriť príjemnú atmosféru. Síce nikdy nevidel, kde bývam, ale je presvedčený, že som zvyknutá na luxus. Stačilo sa mu pozrieť na moje oblečenie a niekoľko vecí, čo som priniesla z Theralisu, a bolo mu jasné, že pochádzam z iných pomerov ako on. Trápi sa, že mi nemôže dať viac, a nedá si povedať, že mne na tom vôbec nezáleží. Dáva mi všetko, čo chcem a potrebujem.

V malej kuchynke rozvoniavajú sušené bylinky, ktoré sme nazbierali počas prechádzok na lúke pri lese, a tiež jedlo z hradnej kuchyne.

Spálňu som zariadila podľa seba. Zo zámku som priniesla nepoužívané postelne obliečky tmavozelenej farby s výšivkou so zlatými listami a závesy rovnakej farby.

Do kútov som postavila vysoké zlaté svietniky. Pred posteľou leží truhlica s pár kusmi oblečenia. Nemám tu takmer žiadne šaty, väčšinou sa aj tak zdržím len krátko a nechcem, aby moje jemné róby vedľa Lorenových obyčajných uniforiem ešte viac pripomínali priepastný rozdiel medzi tým, kde sme vyrastali.

Oproti posteli stojí krásna knižnica z tmavého dreva, zabierajúca celú stenu. Loren mi ju vyrobil ako darček. Hnevalo ho, že takmer celé vybavenie našej spálne v podstate zaplatil môj otec, preto trval na tom, že aspoň našu posteľ a knižnicu na moje milované knihy vyrobí vlastnými rukami.

Vzala som si posledný kus jablkového koláča. Loren ho určite priniesol z hradnej kuchyne. Kuchárky aj pomocníčky ho zbožňujú a ja sa tomu vôbec nečudujem. Je síce mladý, ale už teraz má z nekonečných tréningov telo samý sval. Nielenže je obrovský fešák, je aj milý, priateľský a nad nikoho sa nepovyšuje. A najlepšie na tom všetkom je, že je celý len a len môj.

Prešla som do izby, vyzliekla si oblečenie prepotené z dlhej jazdy na koni a iba v spodnej bielizni si ľahla do postele. Naša spálňa mi pripomína les. Cítim sa tu voľná a sama sebou. Milujem to tu väčšmi než svoju prepychovo zariadenú izbu v zámku. Viem, že Lorena neprestane trápiť, že mi nemôže dopriať viac. Možno som sem nemala nosiť zo zámku toľko vecí, ale raz sa mi ho podarí presvedčiť, že všetky jeho drobné, láskyplné gestá sú mi vzácnejšie než akékoľvek peniaze.

Správa sa ku mne s nehou a úctou. Hľadá na mňa ako na kráľovnú. Vzdychla som si. Raz sa ňou stanem a už nebudem môcť utekať do domčeka v lese, do našej útul-

nej spálne. Loren už pravdepodobne nebude žiť a ja? Prínútia ma vydať sa za iného z môjho druhu. Nedokážem si predstaviť, že by som hocijakého nesmrteľného féra milovala viac než svojho chudobného ľudského chlapca. Vlastne si to ani nemusím predstavovať. Budem mať celú večnosť, aby som si na férskeho manžela, ktorého mi vyberie otec, zvykla.

Spala som nepokojným spánkom ako vždy, keď som rozmýšľala o našej budúcnosti. Načo mi je nesmrteľný život, keď ho nemôžem prežiť s Lorenom? A načo mi bude celé kráľovstvo, keď nemôžem mať to jediné, po čom túžim?

Dvere na spálni ticho zavrzgali. Plášť, košeľa, nohavice aj topánky takmer nehlučne dopadli na zem a Loren vklzol do postele. Okamžite som pocítila jeho ruky blúdiace po mojom tele. Privinul ma k sebe a ovoniaval mi vlasy.

„Pred obedom ma zobuď. Chcem s tebou stráviť toľko času, koľko môžem. Večer mám ďalšiu službu.“ Znel unavene. Uvažovala som, že ho nechám spať dlhšie. Lorena čakala práca a mňa dlhá cesta späť domov. Nemôžem tu zostať ďalší deň. Už za tento výlet si od otca vyslúžim trest a nekonečnú prednášku o tom, aká som nezodpovedná a ľahkovážna. „Počujem, ako ti v hlave šrotujú kolieska,“ povedal ospalo. „Zobudíš ma pred obedom. Stále budeme mať pár hodín pre seba a potom pôjdeš pekne domov. Tvoj otec nenávidí ľudí a nedám mu ďalšiu zámienku, aby nás nenávidel ešte viac. Teda konkrétne mňa.“

Cítila som na vlasoch, ako sa usmial. Okamžite sa mi vybavil jeho nádherný úsmev. Jamky v lícach a šibalská iskra, keď sa mu úsmev odráža aj v očiach. Otočila som sa tvárou k nemu a nežne ho pobožkala.

„Nie je pravda, že ťa nenávidím. Len ťa nepozná,“ povedala som pomedzi bozky a dúfala, že mám aspoň čiastočne pravdu. „Nebudeme sa hádať. Nebudeme rozprávať.“ Usmiala som sa a obkročmo si naňho sadla.

„Nebudeme?“ daroval mi krásny, ospalý úsmev. Vlasy mi upravil za uši a prstami prešiel po ich špičkách.

„Nie. Nebudeme.“ Naklonila som sa k nemu a pobožkala ho na krk.

„Súhlasím,“ vzdychol a zdalo sa, že na spánok úplne zabudol.

Naše nežné bozky sa postupne prehĺbujú. Túži po mne rovnako ako ja po ňom. Hladím ho po vypracovanej hruďi. On mi prechádza po útlych ramenách cez chrbát, až sa mi zastavil na zadku. Vzdychla som. *Chcem viac.*

Lorenove zmysly sa vyostřili. Zavlnila som bokmi a pocítila, že ani jemu to nestačí. Stretávame sa už rok. Tu a tam sme si ukradli chvíľu pre seba, ale čas hral vždy proti nám. Veľa sme sa rozprávali. Spoznávali sa. Bozky sa zintenzívňovali, ale jestvuje hranica, akú sme doposiaľ neprekročili. Trochu neisto som mu presunula dlane na svoje brucho a posúvala ich smerom k prsiam. V Lorenových očiach sa zračila nevyslovená otázka a ja som iba prikývla. Nedokážem hovoriť, teraz nie. Loren sa so mnou v lone prudko posadil.

Omotal si moje dlhé vlasy okolo ruky a zaklonil mi hlavu. Bozkami mi zasypával najprv krk, potom kľúčnu kosť a nakoniec mi jedným prstom stiahol ramienko. Opäť sa mi pozrel do očí. Zmohla som sa len na ďalšie prikývnutie. Stiahol mi aj druhé ramienko a napokon mi po hlbokom nádychu rozviazal stužku pod prsami a spodničku hodil na podlahu. Na okamih som sa zaharbila, pokúsila som sa svoju nahotu zakryť rukami, ale stačil mi jeden pohľad na Lorena a vedela som, že všetko je tak, ako má byť. Hľadel na mňa zmenou vášne a obdivu, akoby nikdy nič krajšie nevidel. Viem, že predtým mal aj iné dievčatá, ale jeho pohľad hovorí jasne. Veľmi ma miluje a teraz som pre neho dôležitá už iba ja.

Nikdy na mňa netlačil. Vždy bol jemný a postupoval pomaly, tak ako teraz. Vie presne, čo má robiť. Je odo mňa o štyri roky starší. Pre neho to nie je prvý raz. Na druhej strane, ja? Sotva osemnásťročná férská princezná, na milovanie s mužmi som ani nepomyslela. Všetok čas mi zaberali prípravy na kralovanie, tvrdý bojový výcvik a hádky s otcom. Navyše, kto by si trúfol zvädzať následníčku trónu bez súhlasu jej otca? Jedine niekto, kto nevie, že som princezná. Och, Bohyňa, bol by tu Loren teraz so mnou, keby som mu povedala, kým skutočne som?

„Zase premýšľaš,“ vyslovil mi do pokožky na krku a pokračoval v bozkoch smerom k mojim prsiam. „Môžem prestať, ak si si to rozmyslela.“

Odtiahol sa odo mňa a zahľadel sa mi do očí. Viem, že vraví pravdu. Nehneval by sa na mňa. Pobožkal by ma. Privinul k sebe a povedal niečo, aby som sa necítila

trápne, že som z nášho prvého milovania vycúvala. Ne-reagovala som, len som ho zatlačila späť do perín, zatiaľ čo som na ňom ďalej sedela. Necúvnem. Dnes nie. Som dospelá. Nemusím si od nikoho pýtať dovolenie a nebudem to ľutovať. Dnes, o týždeň alebo o mesiac, chcem, aby bol Loren môj prvý. Prstami pomaly putujem cez jeho hrud' až k okraju spodkov, a moje ruky? Chvejú sa. *Došľaka*. Cítim, že sa mi červeň hrnie do tváre.

Loren si to všimol. Chytil mi ruky a palcom krúžil po dlaniach. „Naozaj nemusíme. Ešte nie.“

Umlčala som ho bozkom, ktorý vzápätí vystriedal ďalší. Rytmus našich pier a jazykov ma pohltil natoľko, že svet na chvíľu prestal existovať. Podvihol panvu a pomohol mi stiahnuť svoje spodky. Jeho teplý úd sa mi obtrel o vnútornú stranu stehna. Zalapala som po dychu a opäť trochu zneistela. Na toto férske princezné rozhodne nepripravujú. Vzala som ho do chvejúcej sa ruky a prekvapilo ma, aký je hebký. A veľký. Chvíľu som váhala, no Loren je úžasný. Všimol si moje rozpaky a zakročil.

„Takto,“ povedal a hýbal mojou rukou zhora dolu po dĺžke svojho mužstva.

Spáľňou sa ozýva naše prerývané dýchanie a srdce mi búcha tak silno, že ho vnímam až v ušiach. Cítim však aj niečo iné. Vlhkosť v spodnej bielizni, ktorú nepochybne zaznamenal aj Loren. Upiera na mňa vzrušením rozšírené zreničky, a hoci by som neverila, že je to možné, červenám sa ešte viac než predtým.

„Si nádherná. Nemáš dôvod sa hanbiť.“ Rukou prešiel k lemu mojej bielizne a jemne zaň potiahol. „Môžem?“

Položil ma na bok vedľa seba. Nasledovala som jeho príklad a mierne sa nadvihla, aby som mu pomohla.

Hoci sklopil zrak, rozpaky predou mnou neutajil. Karmínová farba zaliala jeho líca a Lorenova náhla zraniteľnosť ma rozosmiala. „A prečo sa červenáš ty? Vieš predsa, čo bude nasledovať.“

Uprel na mňa úprimný, trochu neistý pohľad svojich krásnych zelených očí. „Nikdy mi na nikom nezáležalo ako na tebe. Chcem ti dať všetko. Chcem, aby to bolo dokonalé.“

Srdce sa mi rozbúchalo ešte silnejšie. Milujem ho. Tak veľmi ho milujem. Vybrala som si správne. Bielizeň dopadla na zem. Ucítla som jeho ruku medzi svojimi nohami. Chrbticou sa mi prehnila vlna vzrušenia a spod pier mi uniklo trochu prekvapenú: „Och.“

Páči sa mi to, a to sme sotva začali. Podvedome som zrýchlila pohyby rukou.

„Pomaly,“ pošepol mi Loren a ďalej ma trpezlivo hladil. Bozkával mi krk, prsia, a keď presunul ústa na bradavku a začal ju sať, vzdychla som ako nikdy predtým. Panvou som sa prisunula ešte bližšie k nemu. Lorenova ruka je už úplne vlhká. Vošiel do mňa jedným prstom a zakrúžil ním. Od slasti som sa zaklonila a Loren mi začal sať aj druhú bradavku. Túžba sa nám obom odráža v očiach. Položil ma na chrbát a neprestajne kmital prstom v mojich útrobach. Bozkáva ma všade, kam dosiahne, a nohy sa mi mimovoľne otvárajú, aby sa medzi ne zmestil. Zdá sa, že moje telo presne vie, čo potrebuje. Zasunul do mňa ešte jeden prst a spolu s hlasným vzdychom mi z pier sklúžlo aj jeho meno.

„Loren,“ bola to žiadosť a prosba zároveň.

Roztiahol moje nohy o niečo viac. Striedavo ma bozkáva a saje na bradavkách a prstami vo mne krúži tak inten-

zívne, až mám pocit, že to dlhšie nevydržím. Uhryzla som ho do ušného lalôčika, aby som ho uistila, že budem v poriadku. Viac nepotreboval. Zmocnil sa mojich úst, nenásytne a vášnivo, až som na spodnej pere pocítila stisk jeho zubov. Presunul sa k citlivému miestu za mojím uchom, jemne ho pobožkal a jeho šikovné prsty sa vytratil.

„Môže to trochu bolieť,“ pošepol a prvý raz do mňa kúsok po kúsku prenikol.

Zvraštila som tvár a privrela oči. Bolest' nie je taká veľká, ako som čakala, no myslím si, že za to vďačím Lorenovi.

Je taký trpezlivý. Pohybuje sa vo mne veľmi pomaly, dáva môjmu telu čas, aby si zvyklo na to jeho. Postupne zvyšuje tempo a myslím si, že sme našli spoločný rytmus. Vzdychám, prsty mu zabáram do vlasov, bozkávam ho najprv nežne a potom vášnivo, akoby sme spolu boli naposledy. Neviem, ako dlho sa milujeme. V istom okamihu som stratila prehľad, kde sa jeho telo začína a kde sa končí moje. Viem len, že je to úžasné. *On* je úžasný.

Loren vydal tlmený výkrik a môj nasledoval hneď po ňom.

Obaja sme červení a zadychaní. Vlasy máme strapaté, pery opuchnuté a telá spotené. Napriek obrovskej radosťi, čo cítim, na mňa Loren upiera zraniteľný pohľad. Samozrejme, že kontroluje, či som v poriadku. Či náhodou neľutujem, čo sme práve urobili. Unavene som sa na neho usmiala a pritiahla si ho do tesnejšieho objatia. Neľutujem a nikdy nebudem.

„Milujem ťa, Loren.“

„Milujem ťa, Kae.“ Ešte chvíľu vo mne zostal. Napokon sa pomaly vytiahol, ľahol si ku mne a šepkal mi